

шелъ право на Василевския Островъ. Съ себе той зелъ и славния Парижкий архитекторъ Леблондъ заедно съ Нартова у когото били чертежѣ на града. Монарха намѣрилъ на Василевския Островъ достатъчно число направени и приготвени и че домове и канали. Но всичко туй били безъ редъ, строежа билъ не точно изпълненъ. Улицитѣ тѣсни, каналитѣ криви. Господаря, слѣдъ едно внимателно разгледване, казалъ :

— „Ще остава да направимъ една подобна погрѣшность?“

Леблондъ повдигналъ рамена и казалъ :

— Всичко господарю, трѣбва да са разрушени домове и канали нови трѣбва да са направятъ.

Господаря съ голѣмо неудоволствие казалъ :

— „И азъ туй мисля.“

Завърналъ са послѣ въ двореца си, отвори плана и вторично са увѣрилъ за неточното му изпълнение; той повикалъ княза Меншикова на който било поръчено, въ отсъствието на монарха началството надъ строенieto на града, и гневно казалъ :

— „Простия офицеръ Василъ когато бѣше на острова отиваха много по-добри работитѣ отъ ето които сега, подъ твое началство. Тогава азъ гледахъ голѣмъ успѣхъ, а сега ти си развалилъ всичко; всичко направено подъ твое началство нищо не струва, туй е почти неоправима погрѣшка. Невѣжий; не знаешъ нето да смѣташъ, нето да измѣрвашъ; върви по дявола съ началството и острова си заедно!“

При туй, като пристѣпилъ до Меншикова, хвърлил го за гърдитѣ и тѣй силно го разлюлялъ, що княза едва останъ на краката си; слѣдъ туй истикалъ вънъ. Всѣкой мислилъ че князь Меншиковъ чрезъ тѣзъ си вина, ще изгуби честъта и поста